

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

Ο «ΠΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝ»

(‘Αληθινή ‘Ιστορία)

ΤΑΝ μιά ωμορφή, αλλά και πολύ ζεστή θραδεία του ‘Ιουλίου του 1750.

‘Ο κυρ-Μπλάκ, ένας στυβαρός και μεσόκοπος θαλασσοδύκος, όπλονόμος της ‘Αγγλικής πολεμικής κοσθέτας «Κλαυμόρκ», καθόταν έπάνω σ’ ένα κανόνι της πλώρης. Σκορπιωμένοι δώ κι’ εκεί γύρω του άρκετοί ναύτες, χωρίς όηρησία, άκουγαν προσεχτικά τις τερατώδεις ‘Ιστορίες που διηγόταν.

Ξαφνικά, ό σκοπός ναύτης ξεφώνισε άπ’ τ’ όσους τού καταρτιού, στό όποιο ήταν άνεδαομένοις: —Γή!... Γή!... Τά Σκωτικά θουνά!...

‘Ο κυρ-Μπλάκ κ’ οι άλλοι ναύτες τινάχτηκαν όρθοί με χαρούμενη καρδιά. Πλησίαζαν έπιτόμου

στην άγαπημένη τους Σκωτία, άπ’ την όποία έλειπαν κάπου έξι μήνες, σέ περιπολίες άτέλειωτες και πλήκτικές, στόν άκεανό. Αύριο κατά τ’ όμορηί, θάμπαϊναν στό λιμάνι τού ‘Εδιμβούργου, κι’ εκεί στην προκυμαία θ’ άγκάλιαζαν—με στοούγη, την όποια μονάχα οι θαλασσοδάρη ναυτικοί νοιάθουν—τις πιο άγαπημένες τών στόν κόσμο ύπάρξεις: Τις γυναίκες τών, τά παιδιά τών, τούς γονείς τών!...

Σεβδόν μισοδακρυσμένοι ό άναθοί όπλονόμοι, άν κι’ είχε έμπιστοσύνη στην όξυδέρκεια τού ματιού τού σκοπού ναύτου, έβγαλε όστόσο άνυπόμονα ένα είδος ναυτικού τηλεσκοπίου άπ’ την τσέπη του και τώστρεψε πρός την κατεύθυνση της ξηράς: —Πραγματικά. ζυγώνουμε στό ‘Εδιμβούργο!... μρυμούρισε με γαρά. Νά, τ’ «Βουνό τών Γιγάντων» φαίνεται καθαρά σχεδόν!...

Κι’ ύστερα, κυττάζοντας πρός τή γέφυρα διοικήσεως της κορθέτας, φώναξε δυνατά:

—Κύριε κυβερνήτα, γή άριστερά μας... Κοντεύουμε στό ‘Εδιμβούργο!...

Τότε, άπ’ τόν θαλασικό της γεφύρας ξεπρόβαλε τ’ ο νεανικό, και αούτηρό και γλωιά πρόσωπο τού κυβερνήτου της πολεμικής κορθέτας ‘Αρθούρου Μακδόναλδ. Τά μάτια του άναζήτησαν στό μισοσκοτάδο πεία, τόν ύπιστάμενο του κι’ ή φωνή του άντήχησε, άόριστα μεγαλοχολική, μέ σταθερή:

—Γενναίε υου Μπλάκ, ή χάσά τού γυριούμοι σ’ κάνει κι’ ‘ένα και τούς άλλους νά ξεγνιέστε... Κάθε μου τή γάσι νά κυττάεις πός τόν θορηρά κι’ είμαι σίγουρος πώς εκείνο που θά δής, θά σου άνοιξη δουλειές μέ φούντες!...

‘Ο κυρ-Μπλάκ, λιγάκι έκπληκτος γιά τήν άπροσδόκητη αούτ, σύστασι τού άρχηγού του, στράφηκε πρός τόν θορηρά, μά παρεύθι λαχτάρησε άπό φρίκη. “Ένα σύννεφο, μικρό στην άρχή, μεγάλο με καταπληκτική ταύτητα, ένας άόριστος άέρας στέναξε λυπητερά άνάμεσα στό έξερτία, κι’ ή θύελλα—μάυρη και σφοδρή—πλησίαζε γοργά.

—Συναγεμιά!... Μαζέψτε όλα τά πανιά!... Πλώρη άντικρουστά στόν άέρα!... όθρηλασε ό όπλονόμος.

‘Ο κυβερνήτης, άθάραος, θλιμμένος, άκούσιμος στόν κάγκελο της γεφύρας του, έπιστάτοσος στό παραγγέλματα και στός χειρισμούς τών ναυτών άμύλητος. ‘Ο άπαισιος κίνδυνος που παραμόνευε δίλους τών, τόν άβιου άπαθή αυτόν, όπως τόν άβιου πάντα κι’ ό γυριούμοι του—κάθε φορά—στην πατρίδα του, στό ‘Εδιμβούργο.

Γιά ποιά λόγου νά συγκινηθή!... Ποιά τών περίεμε αυτών!... Κληρονόμος λαμπροτάτου κι’ άρχαιοτάτου όνόματος και μεγάλης περιουσίας, ό νεαρός ‘Αρθούρος Μακδόναλδ, φαίνεται πώς είχε κληρονομήσει μαζί με τις τιμές και τά πλούτη και τ’ όθνατο. Κανένας άπ’ τούς δικούς του δέν ζούσε. Κανένας δέν λαχταρούσε ποτέ τήν έπάνοδν τού όρραου και λαμπρού αυτού άξιαματικού, άπ’ τις περιπλανήσεις του στην πικροκυματόσα θάλασσα. Κι’ έτσι, άφιερωμένος όλόψυχα στό έπικίνδυνο στάδιό του, ποτέ δέν άπαγολόασε τ’ ο μυαλό του με τις γλυκές και νοσταλγικές έκείνες σκέψεις, που γεννιόσονται στό μυαλό τών όπνώντων κι’ άφιερώνονται στην θύμησι τών λατρετών τους δυνάτων...

‘Η κόλασις τριγυρίζει τώρα την κορθέτα. ‘Η θάλασσα μούγκριζε, ό άέρας σφύριζε άπαισία και μιά κατακλυσμαία φρο-

χή άπέλιούσε νά πνίξει τ’ ο εθραυστο πλοίο.

—Μαζέψτε όλα τά πανιά: ξεφώνισε μέσα στόν καταχθόνιο έκείνον θορηρά, ό κυβερνήτης.

—Όύτε δαχτυλάκι άδειο δέν έμεινε, κύριε κυβερνήτα!... ξεφώνισε ό όπλονόμος.

Κανένας όμως δέν έβλεπε τόν άλλον, μέσα στό ηχητόμαυρο έκείνο σκοτάδι, κι’ όπως είχαν γίνει άγρηστα τά μάτια, έτσι είχαν άγρηστευθή άπό ώρα και τ’ αυτιά: ‘Η καταχθόνια κομοχαλασιά κι’ ή μανία τών στοιχείων, τούς είχε ξεκουράνει όλους.

Ξαφνικά, μιά άπερίγραπτης φρίκης φωνή άκούστηκε άπ’ τή γέφυρα τού κυβερνήτου, ή όποία κυριάρησε μέσα στό σκοτάδι, στη βροχή και στη μανιώδη σουαυλία τών κυμάτων και τού άνέμου:

—Προσοχή!... Στ’ άριστερά μας ό «Πύργος τών Παρθένων»! ‘Ακούστε!... ‘Ο «Πύργος τών Παρθένων»! Άνοιξτε τά πανιά τού θωρακιού... Τ’ ο τιμόνι πρός τόν άνεμο!... Γρήγορα, παιδιά, γιατί γα θή κατε!...

Τά παραγγέλματα τού αυτά τά ξετέλεσαν παγωμένοι οι ναύτες άπ’ τ’ ο φόβο. Διάθλασε!... Πώς ύπόφερε νά νοιώση, νά δη νά καταλάβη τούς όλεθριώσους σκοπέλους τού «Πύργου τών Παρθένων» ό κυβερνήτης του—μέσα στην κομοχαλασιά έκείνη—άφο όυτε φάρας, όυτε τ’ ελάχιστο φαναράκι δέν ύπήρχε εκεί πάνω!...

‘Η κορθέτα ένταμεταξύ διέγραψε έναν σωτήρια κύκλο, ξεφυγε έγκαιρα άπ’ τόν άπαισιο κίνδυνο νά καταθροσασκιστή, και «ραβόσσε» τώρα ίσα στό σίγουρο λιμάνι τού ‘Εδιμβούργου, ενώ πίσω της άκούσνόντουσαν άκόμα οι πένθιμοι ρόχθοι τών κυμάτων, που έσπαζαν με λύσσα στός θράχους τών σκοπέλων της άκτής!...

B.

—‘Α, μά εντε μυστήρι άνεξηγήτο, αυτό!... μρυμούριζε την

άλλη μέρα με κρυφή συγκινησι ό ‘Αρθούρος Μακδόναλδ, καθισμένος στό σάλονι τού μεγαλοπρεπούς μεγάρου του και πίνοντας τόν καφέ του. Τί ξαφνική και στιγμιαία λάμψις ήταν έκείνη, που ξεγώριασε γτές στό έξορία τού Πύργου!... Κι’ ή ωμορφή κορθέτα μου και τά έκατόν πενήντα παληκάρια μου δέν θά είμαστε σήμερα στό ‘Εδιμβούργο, άν δέν ξεγώριαζε, σάν άπό θαύμα ύπερφυσικό τήν αίνιγματική έκείνη λάμψι!... Κι’ αντίς οι ναυτικά μου σήμερα νά εφύρηνονται στην άγκαλιά τών δικών τους, θά είμαστε τώσραπώματα οίκτρα δίλοι μας, πηγύμενοι άπ’ τή θάλασσα και τώσραπώματα στός θράχους άπ’ τή μανία τών κυμάτων!...

Κεντημένος άπ’ τή λαχτάρα του νά λύση τ’ ο σκοτεινό αυτό μυστήρι, ό νεαρός ‘Αρθούρος, έπιε θιαστικά τόν καφέ του και πήγε στό ναυτικό γραφείο της πόλεως. Με δείγματα ασθεασμού κι’ έκτιμήσεως ή ναυτικής ‘Αρχές, ύποδέχτηκαν τόν έκλεκτό εύπατριδη, τόν διαβεβαίωσαν όμως—όπως κι’ ό ίδιος τ’ ο περίεμε—ότι όυτε νεοποθητημένες φάρας, όυτε σαροφύλακες ύπήρχαν στην άφιλόδεξη έκείνη άκτή, έπάνω στην όποία ήταν τά έρείπια τού θρωλικού «Πύργου τών Παρθένων».

‘Ο ‘Αρθούρος Μακδόναλδ άπέλιώστηκε πώς θά μάθαινε κάτι τ’ ο διαφωτιστικό. ‘Εκείνοι στός όποιους μιλούσε γιά τ’ ο ύπερφυσικό στιγμιαίο φώς τού Πύργου, άναρωτιόντουσαν μήπως εντε πέσει θύμα της ενααμένης άπ’ τόν κίνδυνο φαντασίας του. Μά τά σωτήρια άποτελέσματα, τά τόσο γειροπιαστά, μπορούσαν νά όφειλόntonουσαν σέ όπτασια και όθθαλμαπάτη!...

Τ’ ο πρόβλημα καταντούσε θασανιστικό κι’ ό νεαρός ‘Αρθούρος, γιά νά τ’ ο λύση, τράβηξε όλομύνησος κατά τ’ ο θωράδι πρός τά έρείπια τού Πύργου. ‘Επαισε κατά τά μεράνικτα σχεδόν, εκεί. ‘Ο καιρός ήταν άκόμη άνακαταγεμίνος και τά θωρείτ’ σύννεφα μεγάλων περιούσπερο τή συγκινησία της όσέληνης νύχτας. ‘Ο ‘Αρθούρος Μακδόναλδ κάρησε, σέ μιά πέτρα, έτοιμώσος τά πιστόλια του κι’ έστρεψε τ’ ο πρόσωπό του πρός την τρικυμισμένη θάλασσα, άποφασισμένος νά παρακυλάξει εκεί ως τ’ ο πρωί.

Κύλησε άρκετή ώρα έτσι. ‘Ο παμπάλαιος έκείνος Πύργος, γιγάντιο κατασκευάσμα τών άρχαίων της Σκωτίας κατοικώσων τών Πίκτων—οί ‘ο ποιοί έκκλειναν κεί μέσα τις γυναίκες και τις πόρες τών, όσες φορές έκινούσαν νά πολεμήσουν κατά τών έπιδρομών τών Ρωμαίων, φαίνόταν ναλήθινος σάν νεκροτάφιμο παραμελημένο. Μά ξαφνικά, πίσω άπό κάποιον μισογκρεμισμένο τοίχο, κάτι σάν μρυμούρισμα άδύναμης φωνής, κάτι σάν προ-

σευχή εύλαθητική, άκούστηκε!

Ανατριχιασμένος ο λόρδος, τινάχτηκε όρθος και έτρεξε προς τήν κεϊ. Στόν ήχο τών θιαστικών θημάτων του, μιά φωνίτσα τρώου κι' έκπλήξως άκούστηκε, κιά μιά λυγερή, λευκή γυναικεία σιλουέττα φάνηκε νά φεύγει άνάμεσα στίς πέτρες. Ο λόρδος τήν πρόφτασε και τήν άρπασε στά δυνατά του χέρια. Ήταν μιά νέα!...

Γ.

Μισολιπόθυμη τώρα στα χέρια μπράτσα του λόρδου, κωπέλλα, γλωμή, χλωμότερη άκόμη άπ' τό φως τού φαρισιού, τό όποιο άναψε εκείνος έντωμεταξύ, σήκωσε ένα ζευγάρι γλυκών, μιά τρομαγμένων ματιών, και τά κάρφωσε στό πρόσωπό του.

—Μυλόρδε!... Έσεϊς έδώ!... τραύλισε ή κοπέλλα έκθαμβή.
—Αννα!... Έσού έδώ!... ξεφώνισε έκθαμβος επίσης κι' ο λόρδος.

Ήταν ή "Αννα Όμπσον, ή παιδική του φίλη, ή μονη ύπαρξις στόν κόσμο, τήν όποια θυμόταν πότε-πότε στην έρημη ζωή του, ο άτυχού λόρδος. Κόρη εύπόρου έμποροπλοίαρχου, κατοικούσε πλάϊ στό πατρικό μέγαρο τού λόρδου και έπαιζε μαζί του όταν ήταν μικρή. Μά τό θαλασσοπλάσι έπάγγελμά του κι' ή άνωτάτη κοινωνική του θέση, γρήγορα τούς χώρισαν, κι' έιχε χρόνια ν' άκούση γιά τήν άγαπημένη του παιδική φίλη ο νεαρός λόρδος.

—Θεέ μου, τί ζητάς τέτοια ώσα και σέ τέτοια μέρη, "Αννα; μουρούρισε ο "Αρθούρος, πασαξενευμένος.

—Λυπηρό, Ιερό καθήκον, όδηγεί τά θήσάτά μου έδώ, κάθε θράδου, μυλόρδε!... μουρούρισε ή κοπέλλα μέ λυγμούς Πέρισι, μιά τέτοια νύχτα, άγωνιόσασμε δώ πάνω, ή υπέρτα μου κι' έγώ, παρακολουθώντας τό άπελιτισμένο πάμπαι του κροσσιού μας μέ τόν ένάστιο κορό... Έφτασαν τά μεσούντα, κι' όμως ο δυστυχισμένος πατέρας μου πού ήταν καπετάνιος του, δέν μπόρεσε νά τό έμακρόνη άπ' τά έπικίνδυνα αυτά νερά... Καί... τό πρωί...είδαμε τήν καταστροφή, τήν όποια μανέψασμε άπ' τή νύχτα, όταν άκούσαμε ξαφνικά έναν καταθρόνιο θόρυβο καραθιού, πού τό τασκίζουν τά λυσσοσσιμένα κύματα στίς άπόφυτες αυτές άκτές... Ναι... "Αντικράσαμε τή χαρραγή τά πτώματα τού άτυχου πατέρα μου και τών ναυτών του, οίκτρα συντοίμια στούς θράγγους... Κι' όταν γύρισαν στό "Εδιμβούργο, Έσφαξα, μαζί μέ τό πτώμα τού πατέρα μου και τό πτώμα τής άτυγής μου μητερούλας, ή όποια δέν άνθεξε στην τόση συμφορά!...

Πνίγνικε άπ' τούς λυγμούς ή άουση νέα κι' άσυναίσθητα ζάρωσε μέ έμπιστοσύνη στην άγκαλιά τού παιδικού της σίλου, σάν νά ζητούσε προστασία. Βουδός και συγκινημένος θαθεία έκείνος, περιωριζόταν νά τήν κυττάει κι' ή νέα, ξαναξέρισκοντας πάλι τήν ψυχραιμία της κι' άπασιτώντας στην άφιχη έρότησί του, πρόσθεσε άλλα:

—Απ' τήν τρανική έκείνη νύχτα, έκανα τάξιμο Ιερό... Έργουαι έδώ κάθε θράδου, όταν ο καιρός είνε θελλόδης, και μέ ένα φανάρι κόκκινο και δυνατό—τό όποιο κουλώ διασκόζε δασθια στούς θράγγους—δείχνου στούς θαλασσοδαρμένους ναυτικούς πού άκριθώς τούς παραμονεύει ο άνάστος!...

—Όστε... Έσεϊς είσαστε έδώ, ολιούναση στην άδρια νυχτιά, γθεές θράδου; τραύλισε γλωμάς τώρα ο λόρδος. Όστε στό στιγμή όφως σας όσειλω ένα κι' οί έκατόν πενήντα ναύτες μου τή ζωή τους κι' ή άλλες τόσες οίκογένειές τους τήν ευτυχία και τή χαρά!...

—Ναι!... μουρούρισε ή νέα. Μόνου πού σωθήκατε σάν από θαύμα, γιατί έσθυσε από ναυρίε τό φανάρι μου κι' αναγκάστηκε ν' άνδύνω τόν πέπλο μου, ο όποιος κήκε στιγμιαία... Σταθόκατε όσώτος τυχερός, πού προλάθατε νά δήτε τήν άσφαρη έκείνη φλόγα του!...

Σήμερα, έκεί στόν «Πόνο τών Παρθένων» ύψώνεται μεγαλοπρεπής ένας δυνατός φάρος, σωτήριος γιά τούς τυρανισμένους άπ' τήν τρικυμία ναυτικών. Και σέ μιά μαρμαρίνη πλάκα, έπάνου σ' αυτόν τόν φάρο, διαβάζει σήμερα κανένας τήν έξξις Έπιγραφή:

«Έδώ αναπαύεται ένας δυστυχισμένος ναυαγός, ο πλοίαρχος Όμπσον, πλάγι στή σείγιό του, ή όποια δέν άνθεξε στό χαμό του. Είθε ο έπί τού τάφου αυτού φάρος νά φιλιά πάντα τούς θαλασσοπόρους. Τη είνοντα μέ τήν καρδιά τους αυτό οί έθριπτα τού φάρος λόρδος Άρθούρος Μακδόναλντ κι' ή σείγιός του λαίδη Άννα, τό γένος Όμπσον».

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΠΟΤΕ Ο ΓΑΜΟΣ ΕΠΙΤΥΧΑΙΝΕΙ

Ο κάλλιστος βασιλεύς τής Άραγωνίς Άλφόνσος ο Σοφός, νευριασμένος μιά μέρα άπ' τά άτελείωτα παράπονα μιάς γκρινιάριας δουκίσσης έναντίον τού δευθύμου συζύγου της, τής ελεπε ξεσπώντας:

—Κυρία μου, μέ χαρακτήρες σάν τούς δικούς σας, τότε μόνάχα είνε ταιριαστός ο γάμος, όταν ο σύζυγος είνε τυφλός, κι' ή σύζυγος κοφάλαη!...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΑ'Ι'ΝΕ

(ΜΕΤΑΦΡ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΒΛΑΧΟΥ)

I

Τρελλαινόνταν ο ένας γιά τόν άλλου,
'Αλλά κανείς δέν τάπε τού άλλου νοΐ.
Μ' έχτρα καθίνας κύτταϊ: τό έλιον,
Κ' έχανε γιά τόν άλλου τό νοΐ.

***

Χιρίστηκαν στό τέλος και οί δύο,
Κ' έβλέπονταν στόν ύπνο τους μόνάχα...
—Ήταν καιρό κ' οί δύο άποθαιμένοι!
'Αλλά τό ήξερε κανείς τους τάχι;

II

"Όταν σέ θάλουσε θαθεία στό μνήμα
Στό μαύρο μνήμα, άγάπη μου γλυκεία,
Κι' έγώ μαζί σου νά κατένω θέλω
Στίς τάφο νά σού κάνω συντροφιά.

***

Νά σέ φιλώ, νά σέ σφικταγκαλιάζω,
Κρύου μου άγκυρι, άκήμητη, γλωμή!
Νά ξεφωνώ, νά δέρνωμαι, νά κλαίω...
'Ως νά γενώ κ' έγώ κρύου κορμί.

***

Κι' όταν έστρουόν οί πεθαμένοι όλοι
Μεσάνυχτα και πιάνον τό γαρύ,
Νά μένομε οί δύο μας μέσ' στό λάκκο...
'Ο ένας εις τού άλλου τό πλιυρό.

***

Κι' όταν έρθή ζευτέρα παρουσία,
Κι' οί άλλοι πόν νά δοϋνε τό θεό,
'Εμεις νά κάνομε πώς δέν όκοϋμε,
Και νά καθόμαστε άγκαλιά οί δύο.

III

Μιά θασιλοπούλα είδα σ' έναρμό μου,
Μ' όφι δακρυσιμένη, μέ μόρη γλωμή,
Κάτω από 'να ζέτρο ήταν στό πλιυρό μου,
Και τήν έκρατούσα σ' άγκαλιά θερμή.

***

Τού πατέρα σου, είπα, δέν ζητεί τό θρόνο,
Ότε τό χρυσό σου στήμα δέν ζητά,
Ότε διαμαντέιο σκήπτρο... Σίνα μόνου,
Σίνα θέλω, όπως τώρα σέ κρατά.

***

"Αγ! αυτό δέν είνε, μούπε, γιά νά γένη!
Είμαι πεθαμένη... πρέπει νά στό πεί,
Μόνου όταν νύστα τό φεγγάρι θβαινει,
'Ερχουαι κοντά σου, γιατί σ' άγαπά!

IV

Δέν ξέρω πού νά είνε ή αίτία,
Κι' είνε τό στήθος μου τόσο θαρό,
Μιά παλαιά, ήρχαία ιστορία
'Από τό νοΐ μου νάβγη δέν μπορεί.

***

Κρύα θαθεία, και σκοτεινοί οί κάμποι,
Και τό ποτάμι ήσουο περνά,
Και τού θουνοΐ υπλά ή ράχη λάμπει
'Απ' τά φιλιά τού ήλιου τά στερνά.

***

Στήν κορυφή άπάνου καθισμένη,
Λάμπει πεντάμορφη μιά κοπελλά,
'Αστράφτει όλη χρυσοτολισμένη,
Χιενίζει τά χιουσά της τά μαλλιά.

***

'Ολόχρυσου κρατεί στό χέρια χτένι,
Τραγουδι πού τ' άκούσι και σέ τρελλαινει,
Κ' ένα τραγουδι άγάλια τραγουδεί...
Και λημονιάς και μανά και παιδι.

***

'Ο ναύτης μέ τή θάρκα του περνάει,
Τ' άκούει, μαγεύεται, χάνει τό νοΐ,
Τούς θράγγους πούνε έμπρός του δέν κυττάει,
Και στην κορυφή κυττάει τού θουνοΐ.

***

Ψηλά κυττάει... τόν τραβά τό κύμα,
Και τάφο τού άνοίγει παρακει,
Και φαίει ή πεντάμορφη—τί κρίμα!
Και ή φωνή ης ή μαγευτική.